

ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com
ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

[SvTrojica.MELBOURNE](#) [СвТројицаБранズвик](#) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](#)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 25. ЈУЛ 2021. № Број 99. № Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 25./12. ЈУЛ 2021. ГОДИНЕ СВ. МУЧЕНИЦИ ПРОКЛО И ИЛАРИЈЕ	НЕДЕЉА 5. ПО ДУХОВИМА ГЛАС 4. Јутрење – Јеванђеље: Пето Вајсокрсно Лк. 24,12-35 Лит. Апо: Рим 10,1-10; Јев.. Мт. 8, 28-9,1
ЧЕТВРТАК, 29. ЈУЛ	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА 31. ЈУЛ	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 1. АУГУСТ СВ. СТЕФАН ДЕСПОТ СРПСКИ; ПРЕП. ЕВГЕНИЈА	ЈУТРЕЊЕ У 9ч, ЛИТУРГИЈА У 10ч
ЦРКВА ЈЕ ЗАТВОРЕНА ЗА ЈАВНОСТ НАЈКРАЋЕ ДО 20. ЈУЛА ЗБОГ ДРЖАВНИХ ПАНДЕМИЈСКИХ МЕРА.	

СВ. МУЧЕНИЦИ ПРОКЛО И ИЛАРИЈЕ (25./12. ЈУЛ) САБОР СВ. АРХАНГЕЛА ГАВРИЛА (26./13. ЈУЛ)

Ови мученици беху родом из Калипте у Азији, и Прокло беше стриц Иларију. Пострадаше у време Трајаново.

„Каквога си рода?“ упита судија Прокла. Прокл одговори: „род је мој Христос, и надежда моја Бог мој“. Кад му судија припреди мукама, Прокл рече: „кад се ви бојите да преступите заповест цареву, да не би пали у кратковремене муке, колико се тек ми хришћани бојимо преступити заповест Божју, да неби пали у вечне муке!“

Када Прокла мучише, тада Иларије приступи судији и рече: „и ја сам хришћанин“. После многих мучења, обојица бише на смрт осуђени, и то: Прокла распеше на крст, а Иларију одсекоше главу мачем. И одоше оба у радост Господа својега.

Овај велики архангел Божји празнује се 26. марта. На данашњи дан пак славе се и чествују његова јављања и чудеса кроз сву историју људскога спасења. Држи се да је ово славље установљено прво у Св. Гори у IX веку за

време царева Василија и Константина Порфирогенитних и патријарха Николе Хрисоверга, а поводом јављања овога архангела у келији једној до Кареје, где је прстом по камену исписао песму Богородици Достойно је. Због тога до гађаја ова келија се назвала и до данас назива келија „Достојно“. У вези с овим помињу се и остала јављања архангела Гаврила, као: јављање Мојсеју, кад је овај чувао

стадо Јоторово, којом приликом он је саопштио великим избранiku Божјем како је створен свет и све остало што је Мојсеј после записао

у књизи Постања; јављање пророку Данилу и саопштење тајне о будућим царствима и о доласку Спаситеља; јављање св. Ани и обећање, да ће родити кћер, преблагословену и пречисту Деву Марију; многократно јављање св. Деви, док се ова бавила у храму јерусалимском; јављање Захарији првосвещенику и саопштење

о рођењу Јована Претече и кажњавање истога немилом зато што није поверовао речима његовим; јављање опет св. Деви у Назарету и саопштење благовести о зачећу и рођењу Господа Исуса Христа; јављање праведном Јосифу; јављање пастирима код Витлејема; јављање самом Господу у врту Гетсиманском, када је он Господа као човека крепио пред страдање; јављање женама мироносицама, итд.

ШТА ХОЋЕШ ОД НАС, ИСУСЕ, СИНЕ БОЖИЈИ

Yречима горе наведеним: „Шта хоћеш од нас, Исусе, Сине Божији?“ (Мш. 8,29), видимо да ћаволи, вечити богоуборци, исповедају Христа као обећаног Спаситеља. Наравно, не треба разумети да они свесно помажу човеку тиме што исповедају Христа за Сина Божијега, у намери да помогну човеку. Они то чине у тренутку одређеног шока. Наиме, иако су знали да ће се Христос појавити, када се то десило, када су били суочени са Христом, изненађени су и разочарани да је њихова власт на земљи изненада ограничена односно уништена, пре каја света. Иако је снага ћавола огромна, они су немоћни када своју снагу супротставе Господу. Сва злурадост ћавола види се из злих намера ћавола да пакости човеку. Видевши крдо свиња у близини, ћаволи моле Христа да им дозволи да уђу у свиње, уместо да их претера у пустињу. Наш народ је овакав став окарактерисао речима: „Нека комшији цркне крава, иако ја од тога немам користи, он ће имати штете“. С једне стране, порука овог догађаја јесте у томе да ћаволи раде на томе да човеку наштете на било који начин а, с друге стране, Господ нам показује да је живот човеков толико важан да ни једна жртва за очување и одржање живота није велика.

Свети владика Николај, пишући о овоме догађају, каже:

„НИСУ ЂАВОЛИ, ИСТИНА, ЈАВИЛИ ХРИСТА СА ОСЕЋАЈЕМ РАДОСТИ И ЗАДОВОЉСТВА, КАО ЧОВЕК КАД НАЂЕ НЕКО ВЕЛИКО БЛАГО, ПА СЕ ОБРАДУЈЕ И УЗВИКНЕ, ИЛИ КАО ШТО ЈЕ АПОСТОЛ ПЕТАР РАДОСНО УЗВИКNUO: ТИ СИ ХРИСТОС, СИН БОГА ЖИВОГА (МАТ. 16, 16); НЕГО СУ ОНИ УЗВИКНУЛИ ОД СТРАХА И УЖАСА, ВИДЕЋИ ПРЕД СОБОМ СВОГА СУДИЈУ. АЛИ ТЕК УЗВИКНУЛИ СУ, И ОБЈАВИЛИ СУ ОНОГА, ОД ЧИЈЕГ ИМЕ НАЈВИШЕ СТРЕПЕ, И ЧИЈЕ ИМЕ ОНИ НАЈВИШЕ ЗАТАШКАВАЈУ МЕЂУ ЉУДИМА И БРИШУ ИЗ СРЦА ЉУДСКОГ“.

А шта је за нас важно да разумемо из овог јеванђелског догађаја? Сvakако да је најважније то што су сами ћаволи исповедили Христа као Сина Божијега. Са овим укорак иде и сазнање да су ћаволи раније имали отворена врата када су срца људска била у питању. Они су без позива могли да уђу у људска срца и да командују људима, што су готово редовно чинили. Снагом своје богочовечанске моћи Спаситељ је показао ко је господар и кога се мора слушати. Боголики човек сада је заштићен, и ако истински верује у снагу свога Спаситеља, може слободно да се осећа безбедним и у потпуности заштићеним у односу на ћавола. Овај догађај показује јасно да је „небеско царство претежније“ у односу на земаљско, о чему нам честити Кнез лепо говори још у 14. веку. То је показано кроз жртву коју су претрпели Гадаринци, јер су изгубили читаво крдо свиња. Претрпевши материјалну штету они моле Христа да оде из њиховог краја. Замислите само величине једног апсурда. Ђаволи исповедају Христа као Сина Божијега, а људи, којима је Христос дошао и донео благослов Неба, моле Га да оде из њихове средине. Зар може да буде веће невоље за човека од оне када моли Бога да оде од њега, д а се не дружи са њим, јер га то дружење може да кошта у материјалном погледу?

Можда је молба Гадаринаца да Христос оде из њиховог краја некако најважнија за нас када је ова прича у питању. То је изузетан наук за чланове Цркве, ако о томе размишљамо. Наиме, ми смо посведневно у прилици да се удржимо са Гадаринцима у протеривању Христа из своје средине односно из свога живота. То најчешће чинимо из истог оног разлога из кога су ови молили Христа да оде из њихове средине. То су материјални разлози. Људима је

најлакше владати и ове је најлакше усмеравати, ако се прибегне материјалним уценама. Ако некоме запрети опасност да ће га близост са Христом коштати, он ће спремно да се одрекне Христа односно да Га замоли да бар привремено остане скривен.

Ово би се овако могло представити у драми два гласа који разговарају:

– Човече, знаш ли ши да је Христос дошао да те сиасе и да каже да само кроз Њеја можеш доћи к Оцу? Он је Пуш и друѓа јуша нема.

– Ма, знам ја што и слажем се са тим. Схваћам ја да је Христос Пуш. Али, ако ја што јавно признам, имају проблема на њослу. Мој јајза је безбожник и ја му ништа не смем рећи о Христу. Не смем да узмем слободан дан за Божић ниши за било који друѓи празник. За што ја молим моја Боја да ме разуме. Ја ђутим о Њему да бих задржао њосао, а Он, браће, нека и Он мало ђути и сачека мене, ја как се сијвари ћромену ја ћу ојећ бишти са Њим. Ојећ ћу ја да Га јавно исловедам.

– Е, мој браће, али да се не деси да за све што буде касно. Шта ако Христос не буде чуо швој љас, или ши се љас изљуби у буци мнојих љасова? Шта ако веза не буде добра, најче невреме или нека друѓа ћрепрека? Несијурно ши је што, браће, несијурно.

И, док се овакви разговори смењују и ми можемо да закључимо да је то све несигурно. Наш однос са Христом није ствар механике. Тада је заснован на љубави којој се не командује. Не може човек да одлучује када ће кога да воли или не. Човек или има љубав за некога или нема. Нема ту трећега. Зато је опасно бити одвојен од Христа и терати Га из своје средине, јер нема гаранције да ће Га моћи призвати у тренутку невоље.

Господе, помози да разумемо да је живот са Тобом кључ који отвара небо. Амин.

Прота Милорад Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 25. ЈУЛ

И ОБЕЋАЈУ ИМ СЛОБОДУ, А САМИ СУ
РОБОВИ ПОГИБЛИ; ЈЕР КОГА КО
НАДВЛАДА, ОНАЈ МУ И РОБУЈЕ
(2. ПЕТРОВА, 2, 19)

Још увек а-
постол го-
вори о не-
чистим, безо-
бразним и са-
мовољним, о-
помињући
верне, да се
чувају њихо-
вих заво-
ђења поноси-
тости и лажњивим речима. Прво је
рекао о њима, да хуле на славу
Божју, друго да прелашћују на не-
чистоте тјесних жеља, а сада пак
говори, како они обећавају сло-
боду, то јест обећавају нешто што
и они сами немају, јер надвладани
скверним стварностима они су ро-
бови својих жељи, покорни ро-
бови најгрознијих тирана овога
света. О браћо моја, како су нам
савремене ове апостолске речи,
писане пре деветнаест столећа!
Погледајте, како запенушено
свуда око нас декламују о слободи
оних који нимало слободе немају!
Послушајте вику очајних робова
жељи и порока, како обманути
обманују, и ослепљени пропове-
дају светлост! Срећи су ткиво
мреже, изаткане од ћавола, да
њоме људе лови. Ухваћени у ту
мрежу они називају друге људе ро-
бовима а себе слободним, на смех
јавола, који ђутке прибира мрежу
и привлачи је својој обали. О
браћо, чувајте се оних очајника
који себе називају весницима сло-
боде, док даноноћно служе госпо-
дару своме ћаволу. Своју немаш-
тину они називају богатством, и
туђе богатство називају немашти-
ном, као што безумник цео свет на-
зива безумним а себе умним. Тако

и они, најнеслободнији, називају
друге неслободним. И службу Богу
и ближњима, по љубави, они нази-
вају робовањем, док службу ћаволу
називају слободом. То су пако-
сници Бога и људи, као што је и сам
јаво пакосник Бога и људи. Кад год
чујете, да вам неко говори о сло-
боди, испитајте добро, дали он није
роб неке жељи или порока. По
нечистоти живота, по безобраз-
луку и самоволи познаћете све
лажне учитеље слободе. То вас а-
постол опомиње.

О Господе, једини дародавче
истините слободе, сачувай нас од
мреже свију пакосника Твојих и
наших. Теби слава и хвала вавек. А-
мин.

Св. владика Николај

OXYGEN

THE CHURCH, LIKE A FOREST,
PROVIDES NEEDED OXYGEN

Growing up in Northern Idaho, I
was surrounded by mountains and
forests. I don't remember a time
when forests did not tug at my heart
and fill my imagination with
thoughts of adventure. As a small
child my parents took my brother
Dwayne, and me, on annual camping
trips to a state park on the far north-
east side of Lake Pend Oreille. There
my dad would make us small toy ca-
noes, complete with sails, out of
birch bark. This state park is virtu-
ally unchanged since that time, and
I try to visit the campground every
summer, when I go bass fishing with
my brother. As a high school student
I regularly went hiking in the moun-
tains around Sandpoint, Idaho,

together with my best friend (now a
professor of theology and philosophy
in Scotland). Jim and I would
climb to the highest point of a given
mountain, and pray together. We
could understand the Prophet Mo-
ses meeting God on Mt. Sinai, for we
too felt the presence of God on the
mountain. To this day I feel closer to
God when hiking in a forest, and the
grandeur of the mountains that sur-
round the Puget Sound inspire me,
and lift up my soul.

When we first cleared the land to
build the monastery, we cut down as
few trees as possible, desiring as we
did to have the buildings appear as
though cupped like a kitten in the
hands of God. We even named our
forest after Saint Seraphim of Sarov,
who himself sought solitude in a for-
est. Our forest not only provides that
needed solitude, but gives us oxy-
gen, allowing us to breathe. Like the
forests throughout the whole world,
ours provides good air to breath, and
fills our lungs with the sweet odor
that only a forest can provide. Is it
any wonder I consider myself a con-
servationist?

Monks have always had a special
place in their hearts for forests. Coptic
and Ethiopian monks have been
known to plant trees on desert
mountains whereupon monasteries
have been built, and calling these
places, "holy forests". Russian
monks sought their solitude in the
Northern Thebaid, forests that be-
came their desert.

For me, forests and mountains
have always been associated with
prayer. My first chapel was at the
end of a hidden trail, in a forest that
was just a short walk down the beach
from our home on Lake Pend
Oreille. I'd constructed a small altar
out of driftwood, and nailed a cross
made out of tree branches on a tree
behind the altar. When in college,
my first encounter with an icon took
place during the very summer I'd
visited the Redwood Forest of
Northern California, for the first
time.

Our temples are like forests in many ways. When we enter into an Orthodox temple we are encompassed in the living presence of God, and our spiritual lungs are filled. It is oxygen for the soul that we breathe in, and the forest that surrounds us is none other than the cloud of witnesses, the saints, who join us in worship before the Throne of God. The oxygen we breathe in is God's Grace that flows out to all who would seek the safety and sanctuary that awaits us in God's Holy Temple.

*With love in Christ,
Abbot Tryphon*

ОПРОСТИ, ХРИСТЕ

Данас у мору разних сведочења до нашој стварности, у време када се муче и душа и тело, када властодрици по сваку цену желе да нас спасу од нас самих, када нам одузимају слободу, Богом дану, време је да кажемо Христу да Га нисмо достојни, да смо мало-душни и, уместо вером, испуњени сумњом.

Чули смо да си некада, Господе, изгонио ћаволе из људи, те се радујемо томе и верујемо да Си тада био моћан. Чули смо да Си командовао бурама, ветровима и другим стихијама, али то је било пре и не знамо имамо ли ми разлога да своју наду полажемо у Тебе. Слушали смо и читали да си Ти Пут, Истина и Живот, али сада се све преокрнуло. Не дају нам да путујемо с Тобом у заједници, забрањују нам да Те званично славимо, да приносимо бескврну жртву Твоју за оне за које је принесена Голготска жртва. А, ми то прихватамо, онако ћутљиво, брижно, водећи рачуна да не таласамо и овако узуркану стварност.

Ми, знајући да си Ти живот, ипак тражимо заштиту сопствених живота од оних који имају земаљску власт. На крају, како да не цењимо њихову нестварну жељу да нам помогну да преживимо. „Без мене не можете ништа чинити“, говорио Си, али ми у ово време

пристајемо да будемо без Тебе и да своју будућност и свој живот поверијимо онима „које је народ изабрао“. То што они раде без Тебе, што Те избацују из наших живота, из наше средине и чине непотребним, што Те омаловажавају, чине ирелевантним, ми то прихватамо. А шта да радимо?

**НИЈЕ ЛАКО БИТИ ПРОТИВ ОНОГА
КОЈИ СЕ ТРУДИ ДА НАМ СПАСЕ
ФИЗИЧКИ ЖИВОТ.**

Да, знамо ми и то да си Ти рекао да „ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га, ако ко изгуби живот свој мене ради, наћи ће га“, међутим, ми се надамо да ће ово наше недружење са Тобом бити само привремено. Или, да ли Ти, Господе, ниси нешто превидео? Можда ниси разумео да ће се појавити корона? Ко ће о свему мислити? Ух! Толико си Ти тога испричао нама, „да је све записано књиге не би стала ни у цео свет“. Ко ће се свега присетити? А и слободу си нам дао да можемо да Те следимо ако хоћемо. Но, проблем је у томе што нас ови телобрижници по сваку цену желе да одвоје од Тебе. Плаше се они Твога утицаја. Као да Си им се нешто големо замерио? Увек смо Ти се молили са речима: „Лекару душе и тела“. Можда смоту и претерали негде па сад ови брижни људи мора да нешто учине да би нас спасли од Тебе. Њихови претходници су говорили да је „религија опијум за народ“, то је верујемо укључивало и Тебе.

**АОВИ ЊИХОВИ НАСЛЕДНИЦИ,
ДЕМОКРАТЕ, НЕ КАЖУ НИШТА СЛИЧНО,
ВЕЋ НАС ТАПШУ ПО РАМЕНУ И КАЖУ
ДА СМО МИ СЛОБОДНИ ДА ТЕ
ПОШТУЈЕМО, АЛИ САМО САДА,
КАД СУ ОЗБИЉНЕ СТВАРИ У ПИТАЊУ, НЕ
МОЖЕМО ДА СЕ ДРУЖИМО СА ТОБОМ.**

**МОРАМО СЕ ЧУВАТИ ТЕБЕ И ЈЕДАН
ДРУГОГА.**

Не смемо прилазити један другоме. Све мора да буде на

одстојању. А слобода? Да, наша слобода је званично још ту. Није нам рекла збогом. Врзма се око нас и пита се шта ће са њом бити. Слушали смо до сада апостола Павла – Твог ватреног заговарача, како говори „стојте у слободи којом вас Христос ослободи“. Али, брате, и ту смо мало поколебани. Не знамо да ли није овај Апостол нешто погрешно разумео. Ако останемо са Тобом можемо лако да страдамо. Разумећеш Ти то, Господе, разумети? Није нама лако. Ови нам уводе казне, прете вакцином. Кажу да нам је ту слобода ограничена. Поручују да је ускраћивање слободе, која је узгред и Уставом земље загарантована, у нашу корист. Уосталом, питање је да ли су творци Устава разумели да ће се појавити корона. Да су знали, сигурно би рекли да наша слобода важи све до оног тренутка, док се овај злокобни вирус не појави.

Можда би било добро, Христе, да Ти мало појаснимо нашу ситуацију. Говорили бисмо ми против овог насртја властодржаца на Тебе, али није лако, јер, на крају, како ће нас тада други гледати, а, није искључено да помало и страдамо. На Твоју изјаву: *Нисам ли ја сјрадао за вас, ћо чему очекујеше да ви не треба да сјрадаш?*, ми спремно одговарамо: Да, али, ово је ванредна ситуација, нико од нас, укључујући и Тебе, Господе, није превидео овој опасној непријатеља. Зато имај милости за нас.

Господ ће имати милости, јер је Он милостив, али та милост, побожни народе, неће се никоме на силу давати, као што нам прете са насиљном вакцином. Милост Божија је вакцина небеска, која се даје односно прима добровољно од стране оних који не желе „да буду од овога света“. „Јер да су од овога света свет би своје лубио“.

Зато, опрости нам, Христе, јер је вера наша у Твоје обећање да ћеш са нама бити „до скончања света“, знатно ослабила. Амин!

Прота Милорад Лончар